

Một Bài Thơ Chưa Trọn

Hôm qua, học trò cũ / gọi phone thăm Thầy xưa. Tôi nghe tưởng nằm mơ / thấy lại thời Đà Lạt...

Đà Lạt, thành phố mát, Đà Lạt thành phố sương, thành phố rất dễ thương...không bao giờ dễ ghét!

Thành phố thông xanh biếc! Bạt ngàn là rừng thông. Thành phố người không đông, thông mọc trong lòng phố...

Em nhắc Thầy chừng đó, hỏi Thầy nhớ hay quên? Tôi...một phút lặng yên. Em chắc nghe nước mắt?

Em chắc nghe tiếng thác / suối Cam Ly rì rào? Em chắc nghe nghẹn ngào / của tôi qua hơi thở?

Tôi đáp: Thầy còn nhớ! Tôi đáp: Thầy còn thương! Tôi đáp: Thầy chịu ơn / một Nước Non Tuyệt Hảo!

Em ơi Thầy nhớ áo / các em học trò bay...Thầy nhớ lấm bàn tay / của từng em cầm phấn...

Bảng thì xanh, phấn trắng...Thầy ngắm từng chữ em / viết bảng mà cũng lem...vì tóc bay bụi...chữ!

Thời giờ mau như gió! Hai giờ Thầy gió lau...Lau cho tới kiếp sau / một đời người vong quốc...

Em! Em ơi đừng khóc...

Thầy sẽ gọi lại em!

Trần Văn Lệ